Şi acum, spune-mi adio !

On Martie 08, 2017

Formează-ți un tablou veridic al realității care te încătușează, evaluându-ți caracterul în măsura în care te înșeală propriile "calități" negative.

- Ajunge ! - spuse Mercedes - ajunge, Edmond ! Fii sigur că cea care te-a putut recunoaște, singura din toată lumea, tot ea te-a putut și înțelege. Dar, Edmond, femeia care a știut să te recunoască, aceea care te-a putut înțelege, femeia aceasta, chiar dacă ai întâlnit-o în cale și ai sfărmat-o ca pe un ciob, tot ea a trebuit să te admire ! După cum între mine și trecut s-a căscat o prăpastie, și între tine și ceilalți oameni există o prăpastie, iar cel mai groaznic chin pentru mine, îți spun, este să fac o comparație. Căci nimic în lume nu prețuiește cât tine, nimic nu ți se aseamănă. Şi acum, spune-mi adio, Edmond, și să ne despărțim.

- Înainte de a te părăsi, spune-mi ce dorești, Mercedes? - întrebă Monte Cristo.

- Nu am nevoie de nimic. Trăiesc între două morminte: unul este al lui Edmond Dantes, mort de atâta vreme. L-am iubit. Dar l-am trădat, așa cum procedează toți oamenii slabi, invidioși și cu pretenții. Cuvântul nu se mai potrivește pe buzele mele vestejite, dar inima își mai amintește încă și pentru nimic în lume n-aș voi să pierd amintirea aceasta a inimii. Celălalt este mormântul omului pe care Edmond Dantes l-a ucis. Aprob uciderea, dar trebuie să mă rog pentru mort.

*Ştii, Edmond, că eu nu mai gândesc. Nu mai am altă hotărâre decât aceea ce a nu lua nicio hotărâre. Dumnezeu m-a zgâlțâit atât în furtunile lui, încât mi-am pierdut voința. Mă simt în mâinile lui ca o pasăre în ghearele unui vultur. Dacă trăiesc, înseamnă că El nu vrea să mor, ci îmi dă prilejul să mă căiesc. Dacă-mi va trimite ajutoare, înseamnă că El va voi și le voi primi. Adio, îmi cer iertare, chiar dacă iertarea nu va fi niciodată completă, fiindcă nu-mi voi putea ierta niciodată faptele de care mă fac vinovată ! **

Leadership: Atitudinea față de ceea ce ai săvârșit prin natura ta se cere a fi modelată sub forma moralei desprinse din deznodământul pe care ți-l oferă viața?

O turnură în viața ta, însumând toate faptele săvârșite din propria voință, se poate produce în momentul în care ajungi să percepi și să recunoști în tine chipul unei vinovății imposibil de iertat. Rezistența față de ceea ce este esențial în ființa ta, constând în depășirea limitelor a tot ceea ce este rațional, firesc și cu bun simț, se șubrezește sub învinuire într-un proces al memoriei prin care se evocă realitatea sufletului din cursul anumitor experiențe anterioare.

Un avocat știe exact ce și cum să spună astfel încât balanța să încline în favoarea cauzei pe care o apăra pentru clientul său. Însă pentru clarificarea situației în care amploarea temei și diversitatea obiectivelor stabilite nu sunt în concordanță cu prevederile legii, el se vede nevoit să apeleze la fel de fel de tertipuri pentru a câștiga procesul.

În marea călătorie a vieții omul poate fi asemenea unui avocat care, în încercarea de a-și gestiona cât mai bine relațiile, se simte în permanență constrâns să apere cauza propriei sale firi vicioase și fataliste. Practic el se pune în bătaia deciziilor ce au efecte directe asupra propriei subiectivități, apoi asupra propriei demnități exprimate prin următoarea recurentă: „ *Sunt o povară a sentimentului de vinovăție* ".

Ceea ce poate împinge un om pe calea cea dreaptă este o asumare profundă realității care

produce efecte copleșitoare la nivel de ceea ce el este în stare să devină atunci când descoperă despre sine ceea ce nu știa anterior.

Sigur că omul își pune întrebări, se corectează prin intuirea procesului de realizare a unor argumentări care să-i susțină greutatea morală. Deseori își conservă candoarea și inocența prin observarea și înțelegerea directă sau indirectă a efectelor pe care le au anumite acțiuni asupra vieții sale. Se jură că de acum încolo va fi un alt om. Ar putea fi aceasta o circumstanță atenuantă? Oricum, va avea întotdeauna alte scuze de rezervă.

Așa este, omul se disculpă mereu. Iar când un om se disculpă înseamnă că ori se simte vinovat, ori se minte singur. Desigur, că și minciuna, la fel ca și vinovăția pe care omul o trăiește cu intensitate, pe care o simte cu toată puterea conștiinței, pe care o ia cu sine, în vreme ce încearcă un ultim act de evadare în fața realității, nu poate fi decât rezultatul unei răzvrătiri împotriva cerințelor vieții. Când te simți vinovat de o faptă pe care minciuna n-o poate acoperi, deci atunci când minciunea devine o practică curentă, atunci este vorba despre o tulburare de personalitate care provoacă stări foarte intense, instabilitate în relații și crearea unei viziuni a lumii în alb și negru.

Leadershipul este adevărul dureros pe care îl afli despre tine însuți și pe care îl preferi în locul unei minciuni frumoase care pe moment îți oferă un acoperiș de calitate.

Şi acum, spune-mi adio ! este o mărturisire a suferinței abătută asupra omului din cauza unei greșeli impardonabile. Nu poți să te disculpi la nesfârșit fără a suporta consecințele adevărului.

Dacă ești interesat să-ți formezi un tablou veridic al realității care te încătușează, atunci evaluează-ți caracterul în măsura în care te înșeală propriile "calități" negative. Fii sincer și dă-ți singur verdictul răspunzând la următoarele întrebări:

Cum te percepi prin evitarea gravității unei situații sau a unei fapte? Ești dispus să accepți suportarea cu extremă anxietate a unor situații din care ieșirea poate fi dificilă ori jenantă?

* Notă: Alexandre Dumas - *Contele de Monte Cristo* , Editura Tineretului, 1957.

Source: https://neculaifantanaru.com/si-acum-spune-mi-adio.html